

Aducere aminte și ...uitare

MEDITAȚIE



GELU ARCADIE MURARIU
Publicist, SUA

Una din cele mai prețioase unelte ale minții umane, care contribuie la definirea noastră ca ființe create de Dumnezeu și condiționează progresul, atât la nivel personal, cât și la scara întregii civilizații mondiale, este memoria. Mai mult, fără memorie supraviețuirea ființei vii n-ar fi posibilă. Memoria este capacitatea minții de a stoca, clasifica, recunoaște, invoca și extrage, când are nevoie de ele, date, informații, idei, sentimente, evenimente, scene, sunete, profiluri personale etc. Culegerea datelor stocate în memorie se face prin simțurile cu care suntem înzestrați, ori prin depozitarea trăirilor interioare. În funcție de natura celor înregistrate, memoria le păstrează ca date utile, cu valoare practică, sau ca amintiri cu încărcătură emoțională.

O parte însemnată din invențiile perfectate de-a lungul istoriei s-au născut din nevoia de a imita conceptual și reproduce tehnic procesele mentale, care fac posibilă memoria umană. Astfel, scrierea, tiparul, înregistrările audio și video, au fost perfecționate continuu de-a lungul istoriei, culminând în realizarea tehnică de vârf, pe care o cunoaștem astăzi – computerul, de care ne slujim cu toții. Nu întâmplător, una dintre componentele de bază ale acestui instrument este tocmai memoria.

Când Creatorul a „instalat” memoria în creierul uman, El ne-a dăruit o unealtă existentă deja și utilizată în veșnicie, constituind astfel parte din chipul Său, după a cărui asemănare a găsit cu cale să ne creeze. Nimic din ce există și se întâmplă, în oricare din sferile creației divine, nu se pierde și nu se uită, decât prin voia expresă a lui Dumnezeu. Totul se înregistrează în cărțile cerești. Personal, cred că și memoria umană funcționează la fel și că, deși

„uităm” multe lucruri de-a lungul vieții noastre terestre, ele rămân totuși imprimare pe banda magnetică a minții, de neșters, până la judecata finală, când vor fi activate și invocate ca dovezi, fie în favoarea, fie împotriva noastră. Doar fragilitatea ființei umane căzute afectează memoria, diminuând abilitatea de a extrage datele imprimate pe banda ei, fenomen pe care-l cunoaștem sub numele de „uitare”.

Ne așteptăm însă ca, odată eliberat din închisoarea trupului muritor, sufletul uman să își recapete în deplinătate facultatea memoriei. Oameni aflați aproape de clipa morții mărturisesc a-și fi văzut derulat într-o clipă filmul întregii vieți. Confruntat astfel cu „dosarul” evidențelor furnizate de propria memorie, niciun suflet nu va putea invoca amnezia, ori circumstanțe atenuante, în fața Judecătorului suprem. Aflăm, din pilda nunții fiului de împărat, că omul găsit fără haina adecvată în odaia de nuntă, a „amuțit”, când împăratul i-a cerut o explicație, iar Isus spunea că, „nu este nimic acoperit, care nu va fi descoperit, nimic tănuit, care nu va fi cunoscut și nu va veni la lumină” (Luca 8:17).

Apocalipsa oferă o scurtă privire în viitor, la marea judecată a tuturor oamenilor, „mari și mici”, când cărțile cerești vor fi deschise și morții „judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea” (20:12). O dublă înregistrare va fi disponibilă în marea clipă a încheierii tuturor socotelilor, doi martori, propria memorie și registrele cerești (Maleahi 3:16). Atunci faptele vieții noastre vor fi examinate din perspectiva lui Dumnezeu și tot așa le vom vedea și noi. Mărturiile lor vor fi atunci finale și irefutabile.

Și totuși, modificări în cărțile evidențelor cerești pot fi făcute, dar numai atâta vreme cât

trăim pe pământ. Profetii dau ecou dorinței lui Dumnezeu de a ierta și uita, de a șterge din memoria veșnică păcatele omului împăcat cu El prin pocăință, care-și cere iertare și-și schimbă viața; „Eu, Eu îți șterg fărădelegile, pentru Mine, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele tale” (Isaia 43:25). De asemenea, ne așteptăm ca, la trecerea în

„Și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este Cartea Vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea.” (Apocalipsa 20:12)



veșnicie, amintirile păcatelor lui să fie șterse și din memoria omului salvat prin jertfa lui Hristos. Aducerea aminte a neascultării, a necurățiilor sale din viața pe pământ, n-ar fi compatibilă cu viețuirea în curăția existenței celei noi, în părtășie cu Cel pururi sfânt. Același profet spune „...iată, Eu fac ceruri noi și un pământ nou; așa că nimeni nu-și va mai aduce aminte de lucrurile trecute, și nimănui nu-i vor mai veni în minte” (Isaia 65:17), cuvinte care-și găsesc un ecou perfect în Apocalipsa 21. O memorie bună este o mare binecuvântare dar, în circumstanțe diferite, vindecarea sufletului este posibilă doar prin uitare. Ca să ne poată primi în părtășia cu Sine, Dumnezeu trebuia să ne ierte. Ca noi să ne putem bucura de părtășia cu El, avem nevoie să uităm trecutul nostru nedemn.

În contrast izbitor cu toate cele de mai sus se vor întâmpla lucrurile cu omul care nu s-a împăcat cu Dumnezeu. Odată judecat, găsit vinovat și condamnat, sufletul rebel va fi trimis în „gheenă, în focul care nu se stinge, unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge” (Marcu 9:45-46). Contrastul constă în faptul că omului condamnat i se refuză capacitatea de a uita. Viermele nemuritor simbolizează amintirea perpetuă, obsedantă, chinuitoare, care roade pe dinăuntru și torturează veșnic sufletul în iad. Acolo nu este nimic altceva de făcut. Acolo fiecare suflet suferă de unul singur. Acolo nu există nici părtășie, nici remediu. Regretul pentru viața irosită în necredință, amânare, sau răzvrătire deschisă, arde ca un foc nestins. După cum, pe drept se spune, iadul este tărâmul intențiilor bune, niciodată materializate și al ocaziilor pierdute, care nu mai pot fi recuperate.

O r d i n ă r i



În data de 19 mai a.c., într-o atmosferă binecuvântată de sărbătoare, frații Dorin Lela și Florin Demean au fost ordinați în slujba de prezbiter în Biserica Pentecostală „Betel” din Hațeg. Comisia de ordinare a fost alcătuită din pastorii Ioan Filip, președintele CRP Arad, Mircea Demean, Ioan Gagea, Viorel Demian și Ioel Rotariu, din Austria. Domnul să le dea har și multă înțelepciune în noua slujbă!



Sărbătoare în Biserica Pentecostală din localitatea Romuli, județul Bistrița-Năsăud, în data de 14 martie a.c., la ordinarea fratelui Moț Gheorghe în slujba de prezbiter și a fratelui Hojda Gheorghe în slujba de diacon. La serviciul divin de ordinare au participat pastorii: Ani Daniel (pastor local), Bădița Ionel, Deac Viorel, Toma Zăgrean, Ignat Traian și Victor Cîmpean.

Cuvinte din Lumină

cu Relu Moldovanu

MIERCURI
de la ora 16:00
la Credo TV

Cuvântul este cel mai la îndemână mijloc de comunicare umană.

Prin el ne exprimăm gândurile, sentimentele, emoțiile și crezul.

Tot prin cuvânt primim informațiile care ne orientează viața de acum spre o altă viață eternă.

